

Híd

amin

nem

mehetnek

át

- 1 *Ángyán Zoltán*
5 *Biró Erika*
8 *Gerényi Gergő D. G.*
13 *Hajdu Levente*
18 *Király Csenge*
19 *Kae Tempest*
21 *Molnár Dávid*
23 *Nagy Magdolna*
25 *Ollé Tamás*
30 *Óvári Panka*
33 *Pintér György*
35 *Ráday Zsófia*
41 *Szamosvári Bence*
49 *Tóth Gréta*
54 *Várhelyi Adrián*

I

Ángyán Zoltán
ARRA VAN BUDA?

Vásáracsarnok, hajnali öt. Idáig gyalogoltam át a várost kutatva a jeleket. Rajtam kívül még egy alak kóborol. Pipázik. Odamegyek hozzá és megkérdem: „Elnézést uram! Buda arra van?” - és kezemmel a Duna túlsó partján lévő Gellért-hegyre mutatok. A bajuszos férfi bólint, szívja a pipáját és ítélkezés nélkül továbbhalad. Idáig sikerült eljutnom, most már csak a Dunán kell átgyalogolnom. Vészek egy mély lélegzetet és rálépek a Szabadság hídra. Miért? A miértre csak az válaszol, aki meg van győződve, hogy tudatosan él, míg az a téveszméje, hogy cselekedeteinek zöme egy mélyen átgondolt életterv eredménye. A dolog miértje az lenne, hogy meg akarom váltani a világot, és épenséggel azt is teszem. Ha most a Szabadság hídon sétálok az csakis azért van, mert pontosan tudom, mi a küldetésem és amit meg kell tennem, meg is fogom tenni. A Duna nagy erővel folyik a lábam alatt és a híd egy kellemetlenül törékeny szerkezetnek tűnik. Törékeny, mert ember alkotta kifeszített ív és csak tökéletlenül ad utat a vad Duna felett. Ha lenézek, a habzó örvények fenyegetően húzzák lefelé a teret, le a sötét őanyagba a kegyetlenül előre haladó áramlatban. Most pontosan érzem a táv távlatát: ez a háromszáz méter összeköti Budát Pesttel, illetve Pestet Budával, de úgy is mondhatnánk, hogy a síkságot a hegyekkel

köti össze és Keletet Nyugattal. Mennyit kellett küzdeni ezért a háromszáz méterért! És én pontosan ezt a küzdelmet folytatom. Mereven előrenézek, és ha már a valóságból számomra csak a tudatom maradt meg, akkor azzal a tudattal visszaemlékszem a szoborra: Buda a király nyújtja kezét Pest királynő felé, aki nyújtott karral várja Budát, de köztük áthidalhatatlan szakadék. Ennek a tragikumát csak az érti meg, aki a dolgokat a láthatatlan összefüggések tényszerű hatalmában fogja fel. Most közeledik a híd fele. Miért is kéne összekötni Keletet Nyugattal? Miért én lennék a hajnali hős, aki egybeköti e két égtájat, aki hírül viszi Budának, hogy Pest szereti? Miért? A miértre csak az válaszol, aki meg van győződve, hogy tudatosan él, míg az a téveszméje, hogy cselekedeteinek zöme egy mélyen átgondolt életterv eredménye. Kettőezer-húsz. Az új válság kezdetén csak szimbolikusan lehet megváltani a világot, a kibékítés pedig áldozatot kíván. Megérkeztem a híd közepéhez, lenézek a hídról és félek, mert most meg fogom tenni. „Ugorj a Dunába!” - mondja nekem a hang. Én előveszem a bankkártyámat, kettétöröm és beledobom a Dunába. Ezzel a virtuális öngyilkossággal kiléptem a rendszerből és a Híd közepén meglepődtem, mennyire könnyű volt. Munka, fogyasztás és nyomasztó jólét: ez lenne a rendszer. De a rendszer rabsága pontosan az, hogy nem dobhatom be a fizetőeszközömet a Dunába és nem játszhatom el valóságot, mert a rendszer gon-

doskodik rólam, hogy én gondoskodjak róla. A rendszer az, ami belekényszerít szerepembe, nehézségimnek megoldását pedig csak a rendszertől várhatom. De az igazság, hogy nem számítok a rendszernek, így a rendszer sem jelent nekem semmit és elég, ha a bankkártyámat nyeli el a Duna, mert a Szabadság híd közepén a szabadságnak azt a jelentést adtam, hogy majd gondoskodom magamról és majd megküzdök egyedül az elemekkel. Kiléptem a rendszerből, hogy szabadon mozoghassak szimbólumaim között. Most már vár engem a Szent Gellért tér. Átkeltem a Dunán, mint egy lidérc, mert amit áthoztam magammal, az a saját végzetem volt. Ez csak egy híd, ez csak egy éjszaka, ez csak egy örült. De ha csak ennyi lenne, nem lenne a történetben semmi különös, csak valami lapos közhely és bugyuta szentimentalizmus. A dolog mélyén az áll, hogy a tér tudatában háromszáz méter, ezer év és öt perc ezer kilométer. Hogy mi történt velem ezek után? Felszálltam egy szellemvillamosra és tíz évvel később ébredtem fel. Amikor kiléptem a rendszerből, elkezdtek üldözni. Az illegalitásban voltam és minden szirénázásnál tudtam, hogy értem jönnek, mert amit tettem tilos volt. Aztán nem jöttem értem és az ámokfutásom egyre hétköznapibb lett. Végül, elfelejtett a rendszer és én is elfelejtettem magam. Ugyanabban a rendszerben csücsülök most is és lett egy új bankkártyám. De egy pillanatra kitekintettem belőle. Ezért már nem csak megalkuvásból kell

itt lennem, hanem egyszerűen azért, mert nem értem meg a szabadságra. Én magamtól nem tudnék hidat építeni s egyedül szabadnak lenni nem más, mint a magány fogságában lenni. Arra van Buda, csakis arra... Ismét sétálok át a Dunán. Most nappal van. Budáról érkezem. A következő napon Pestről. Minden átkelésnél bízom a híd szilárdságában, és hálás vagyok, mert mégsem az én életem kellett a Dunának, mégsem az én áldozatom kellett a hatalmaknak, mégsem engem üldöz a rendszer, és a világot már megváltották mások.

Bíró Erika

A HOMOK MEGŐRZI

Kökényágaktól tisztogatunk
keréknyomot, a vegetatív
szervek takarásából
a tojó repül fel legkésőbb.
Egy rókalyuk szájában csapda,
a homok megőrzi a nyomokat.

Főzöl és eszünk,
fel van mosva a terasz.
Családot állítunk déli szélben,
borulnak a szerepek, változik
a köztigazda, úgy maradunk.

Északnak dőlnek a fák,
férgaik helyén üregek.
A keltikék és fagyott
magnóliák idején
végigjárjuk a boglárkavirágúak
rendjébe vágott csapást,
fölöttünk három héja
szitalni kezdi a vijjogó köröket.

ZAJ

meleg a vas
 a fokok között gyík zörög
 a szél a korlát tetején kezdődik
 a forgalom zaja
 nyaktól vállig csípődött be
 gumitalpak negatívja a sárban
 szárazat találni jöttek dobozos sörökkel
 ágakon rugóznak a stég alatt
 kikapcsol egy izom
 kicsiben látszik a nyüzsgés
 a túloldalon kezdődik a zaj
 melegebb a vas a levegőnél
 az áthevült izomnak így is hideg
 két fokkal fölötte fehér
 elbújni jöttek hajóval
 a hordalék vonaláig tapad a hang

KÜLÖN SENKI

Büfé ring, beszéd tetőzik,
 késve indul a révész,
 megrövidült egy óra visszatérésig.
 Csak oda fizetsz, két platánsor között
 a pocsolyákat kerülgeted,
 látcsővel figyelnek cölöpökön állva.
 Víz alatt hintaállvány,
 csalánosban libikóka, híd zaja fedi,
 távolodik a cefreszagban.
 Járdán szétmázgált eper,
 dáliák vastagon, karóknak dőlve,
 evezőhúzás dobszóra, hallgatás
 két part között, boltív párából.

Gerenyi Gergő D. G.
SZILÁNK

Fel-le járva este a szobámban,
Egy szempillantás alatt megláttam:
Lelkembe néző két szemcső,
Amitől elvesztem minden erőm.
Fülemen át törte össze lelki gerincem,
Föld lehúzott, nincs senki ki segítsen.

Szavaitól fogyott a fegyvere tára,
Nem kímélt, vadászott a pokol kutyája,
Testemről a bőr egyre csak fogyott,
Éltetőmet kifacsarta, mint egy rongyot.
Mosolygott. De kifogyott a töltényből,
És már nem tudtam félni az öléstől.

Düh tüze táplálta gyúlt szikrámat,
Feltápáskodva, szemem könnybe lábadt,
És minden felé megtett lépésemben
Egy-egy ballépésemet újjá éltem,
Míg minden ujjamat egymásra nem hajtva,
Le nem győztem, s láttam őt meghalva.

Testem cseppjei vöröslöttek a kövön,
De Ő sehol, nem volt igaz öröm.
Szilánkokkal teli volt mindkét kezem,
Melyek ezüstként csillogtak a fényben,
Mert igazából sosem harcoltam mással,
Csak a tükörbe zárt igazsággal.

VÖRÖSLIK...

Vöröslik a fekete éjszaka,
 Ordibál az esti zenekar,
 Szikrát pattint a légi feszültség,
 Összeomlik az álom és a perc,
 Mely később állt volna meg.

Vöröslik a szürke útpadka,
 Megkarcolták az égi éjszakát,
 Elhalkul a bicikli csengő,
 S pár szellem ilyenkor visszajár,
 Majd éjszakai életet improvizál.

Vöröslik az eloltatlan láng,
 Dugulnak az üres utcák,
 Fénytől árad a feszültség,
 Elállnak a halott leheletek,
 Az eszmélet elszáll mindenhonnét.

Vöröslik a vér és az agy,
 Elhült a melegség, beállt a fagy,
 Sötét már az állati szív,
 a tüdő csak hamut szív,
 És vöröslik egy holnap, mi nem hív...

GRAVITÁCIÓ

Ma megéreztem a gravitációt,
 lassan vettem észre, de látom, már
 elnyeli a fényt, a szót, a magányt,
 s visszafordít, ha másik irányba nézel.

Apró cseppekben esik válladra a remény
 nyugati szalagtitokról, heteken át
 formálja nyújtózó kezeid irányát
 a Michelangelo festményeden.

Mikor épp a levegőbe ugranál
 elszakadva a légteredtől, nem menekülsz
 csak visszafordulsz meleg barlangodba,
 még hűvös van, de boldogság.

Ismerős dallamként rezeg a belsőd,
 nem számít a távolság — a tér az idő
 de a falra még csak festesz,
 nem vészték bele a jövőd.

Térképként terjed szemedben az ég,
 csillagjaidat újra felismered,
 de mindig mást figyelsz bennük,
 addig kedvenced nem lesz.

Ma megéreztem a gravitációt,
holnap is fogom. Fogom, ha tudom.
Nem engedem, gyűrődik a kezemben,
mert most reális, közeli a Föld.

Sötét van, csend, nyugodt éjjel,
nem hajt ökörhajcsár, az én utam ez
most járom, toporogva, kételkedve,
akárcsak az El Caminón a szépkor.

Ma megéreztem a gravitációt.
Szép volt, vagy szokatlan?
Lesz-e még, vagy elkopik?
Nem tudom, de akkor virág volt.

Hajdu Levente
ERKÉLY A VILÁGRA

szállunk ki kocsiból
ágy zuhan
nyár robban
törött nyelvű emberek
olajszagú június
lentről a világ szabályos
focilabda pattogva folyik
menetszél vörösre fúj

már augusztusi árnyék kúszik
emelkedünk utca felett
francia lányok keringenek
tükröződő tekintetek előtt

sárga szabályos tér
fa tör rendet
nap narancsoz házakat
lepedők engednek morzsákat
vákuum nélkül lassulnak
hullanak észrevétlen
hideg zárva tart
teraszejtó villant napot
ruhák grammonként fogynak
cédék elvillantják a galambokat

NÉMA DRÁMA
(ÉHEZŐ SZERELMES FÉRFI DALA)

/Mondom a magamét,
mintha headsettel telefonálnék/

Egyszerre ülök egy nem *kinnfelelt*
műanyag széken a Balaton vizében.
Rám hideg szél fúj s
ezt írom:

Majd válaszolok valamit tömondatban
csalás nélkül.
Vagy csak megírom,
hogy mióta elváltunk fáj a fejem.
Közelben hordom kabátodat.
Érdektelen kiállítás-katalógust felejték benne
Kenyeret cipelek,
másoknak beszélek rólad.

Reggeli 60 fokos mosások-teregetések.
Lidlbe sietések biciklivel,
éjszakai átszállás az Astorián,
ecettel elmosott kávéfőző,

Ez a hermelin, amit néztél, hogy eszem.

MÉLYUTAZÁS

17 fok, biciklicsengetés
Szemhéjam elrejtí a napot
Városi csönd és a semmi

Partra húzom magam Tüdőm tele vízzel
A tárgyak véletlen elrejtőzése
Élére kell mindent állítani
Ezért tanultam kikelni az ágyból

Prózát kéne írnom
Azt mondják
Most nem

Szóval ott az ágyban. Egy fűtetlen önkormányzati lakásban akartam meghalni. Ott, ahol a dupla takaró kizárta az őszi 17 fokos lakás szürkeségét. Kedden, ebéd után lehunyom a szemem, és magamba fordulok mélyen. Megijedek. Nagyon kecsegtető, hogy itt nem kell teregetni, nem kell számlát kérni. Mögöttem az ablak mögül ereszkednek le az alpinisták, és nézik a haláltusámat. Kinyitom a szemem, és az a bicikli lóg a falon.

SZÜRKE KAMÉLEON

Sose veszlek észre
Mindig csak elsuhansz
Talán most meglehetne fogni,
még a délelőtti óráidban
Te vagy a belekezdés és be nem fejezés.
Te vagy a hetet átkötő, átlátszó gyűrű
Súlytalanabb vagy a könnyen lebegő lebegésnél.
Lehetnél egy karakteres nap,
de még a megynitókat sem szervezik rád.
Ha szerda lennél még legalább lehetnél a hét közepe.
Hozzád viszonyítanánk a hét második felét.
Azonban átsuhanunk rajtad, mint a miatyánkon.
Kedd, te szürke kaméleon.

ALKU

Aludhatsz nálam
osztálykirándulás előtt
Csak meg ne lopj
Hosszú lábaiddal szőj át
mint a borostyán

Király Csenge
ÖNCÉLÚ PROVOKÁCIÓ

Olyan ez, mint a tűz ahogy próbálja elmagyarázni
a saját színeit.
, mint egy nekrofil kamasz, akit először vittek el
Egyiptomba.
, mint a férfiakba vetett sértődések Trianonja.
, mint a Mátrixban egy nyaklánc piros tablettákból.

, mint egy cukorból készült tájkép, amibe belenyálnak
és azt mondják szignó.
, mint egy szobor mézből, ami nem tud elolvadni.
, mint amikor valaki leeszi magát fagyival és te vagy
a fagy.

Kae Tempest
(Mató János Fordítás)
A MÚLT VÉRE

A sok halott mind beszédbe kezd
Az igazságot megvédeni nincs értelme többé
Gyermekszobás álmaidhoz a hozzáférés megtagadva
Összenyomott legódarab, a világ ráncszűkül
a reggeli felkelésben, a ráköszönésekben
ahogy csak oldd meg és fogadd el
és áztass ki minden fenntartást magadból
Látod, így lesz közösséged, földdel és családdal
de hazugságodat hallom már a lélegzetvételemben is
Nincs már, csak fejlődés ebédre,
és mi olyan puhák és éhesek vagyunk
Izzadt kezek a gépek alatt
termelnek más kontóra
autót, tévét, órát, de széteső vétel
Sörök a plakátról és vágyak a szégyenből
az ágyban szorított helyen és a semmibe hagyva
Csak dobjatok valamit, amihez szegezhetem magam
Csak dobjatok egy nekem vasalt beszélő fejet
akiben láthatok magamból
valami megbízhatót, amit lenézhetek
Na és mi van akkor?
Az ablakok úgysem nyílnak ki
Nem úgy tervezték őket
Vekker, vaj, kávé, körút

fel a netre, és újra, és újra
 egy seb tátong a világ lelkén
 és meg kell, hogy nézzed
 A vérmúlt már itt van, és marad
 A vérgyilkosság, a testek, mint felhasadt varrat alól
 kibomló hús, tömött moraj a vagonon, itt marad
 Szégyen nélkül beismerni, feltétel nélkül elfogadni
 és végighallgatni, hogy más szemében milyen voltál
 Igazság szerint nekünk kell majd felfogni és átérezni

ezt

De már hallok a csont és acél zaját, közeleg
 már nem lesz feltartóztatva, már ott van
 a levegőben perzselt fehér
 a visszatükröződő napfény az üvegről vissza a
 napfénybe

és a napfényről az üveg vissza, iparosítva
 Tagadás, ez már csak ilyen
 Szóval csak forgasd a szemed, rázd az öklöd,
 fordulj el és kiálts ki bárminek
 nem zavar már, túl büszke
 Hallgatásra képtelenül beszélünk tovább
 Vérgőzősen, hogy magunkat észre se vesszük.
 A megállásra képtelenek, és a tudattól is rettegők
 A megállásra képtelenek, a tudattól is szabadok

Molnár Dávid
 KOZTŰK

1.

Átlátanak ezeken a fehér héjakon, ezeken a köd-hagy-
 marétegeken. Hallom a suttogásukat, amikor súrlódik
 a kabátom ujja. Rólam beszélnek. Mihelyst csöndben
 vagyok, elhallgatnak, hogy ne érthessem, mit monda-
 nak. A körvonalaik sose rajzolódnak ki a homályból.
 Ha elindulok, tartják a távot — csak pár lépést —,
 nehogy lelepleződjének. Bele kéne dobnom egy kö-
 vet a ködbe. Egy akkora követ, mint a fejem! De ez-
 zel átlépném a határt, megharagudnának, és közelebb
 jönnének, belépve a láthatóság gyűrűjébe. Tudnám,
 hogy nem csaltak meg az érzékeim, amikor a saját
 mocorgásom zajában fölismertem a hangjukat, hogy
 nem csupán az én ábrándozásom, az én kelleetlen szó-
 rakozásom ez. Nem maradna kétség. El kéne ijeszteni
 ezt a ködöt, mint egy nyulat, vagy föltörni, akár egy
 tojáást. Nem léteznek a napsütésben.

2.

Hárman utazunk a kabinban. Ez a lány már itt volt,
 amikor én beléptem. Végignézttem az operációt,
 ahogy SIM-kártyát cserél. Átjött a határon, na igen,
 hogy jobban megérje, nyilván azért cserélte ki. Ami-
 kor jött a kalauz, pótdíjat kellett fizessen. Nem ezen
 a vonaton kellene lennie, legalábbis a jegye alapján.

Not my fault — magyarázta, de fizetnie kellett. Jó, végül nem *thirty-valamennyi*, csak *twenty-three Euros*. Most zenét hallgat. A velem szemben ülő fiú később szállt föl. Ujjaival a kijelzőn tapicskol, mintha lábaival a sárban, a maga örömeire. A kabin hátuléses, senki nem ül közvetlenül a másik mellett. Azért vagyunk itt, mert tartunk valahová. Este van. Az ablakból nem látni csak a benti dolgok tükörképét. A vonat nem fog megállni Budapesten. Örökre benne maradunk ebben az egyedüllétben.

Nagy Magdolna
KALAND

Éjjel szabadon kószál, körmei harcra készen, a reggeli kávénál is vicsorít rám. Közelebb lépek hozzá, szomorú és kérdő tekintettel nézek rá, más lehetőségem sincs, mint hogy halkán jelezzem, én vagyok a Préda. Aztán a mancsaira kesztyűt húz, szép kéket. Elrejt a szőrös foltokat. Tükörbe néz. Már semmi nem őrzi az éjszakai nyomokat. Kisétál. Szerződést köt. Kokettál és ebédre hív néhány kedves kollégát. Aktatáskájában maradt még egy szőrpamacs. Oh, csak a borbély űzött vele tréfát, kacsint egyet. Éjjel ismét útra indul, üvölt, és vágat, mindenütt árnyak és foltok, fénylő húsdarabok.

MALMOE KÉRDÉSE

Malmoe nem értette, hogy miért siklanak ki kezéből
a szavak.
A hátán egy gomb villogott, amit csak tükörből
láthatott.
Tükör csak egy volt az országban. Egy évben
egyszer
látogathatott el mindenki a TÜKROK
TEMETŐjébe.
Mínek szemügre venni a sima bőrt, a múltó idő
nélküli
resteket. Változás csak a fejben történhet.
A chipek arra is vigyáznak, nehogy túl sok legyen.
Malmoe mégis minden évben beült a motorba.
Minden évben beindította, azért az útért. Ezt nem
tiltotta
törvény. Írni már rég nem írt. Senki sem olvasta.
Az olvasás felesleges rejtély. Mégis, mikor vízbe
markolt,
ömlöttek szájából a rímes szavak. Rögzítette ezeket.
Talán kellene egyszer valakinek, túl az alfa
csillagokon,
lehet még hang a vízben, szivárvány a levegőben.
Az eső már csak múltó emlék a nap égette kietlen
sivatagban.
Malmoe nem értette, hogy miért siklanak ki kezéből
a szavak.

Ollé Tamás
MAGYAR NYÁR 1944

kilépek az ajtón,
részeg keselyű köröz a várban,
a lelki béke legel a háztetőn,
a pillanat remeg a retinámban,

s egy nemzet vergődik vérben
és sárban

az édes füst, ami rózsaszín kámfor,
kékbe öltözik az ablakpárkány,
olcsó vendéglőben fogan a gondolat,
kikövezett út vezet a mélybe,
és hogy a szomszédasszony mi végre
játssza az Istent, amikor
bombák hullanak az égből,
és senki se hallja a fák suhogását
úgy, ahogyan én

aztán könnyek közt veszem tudomásul,
hogy a körúton sárga villamos
maradványait eszi a rozsdá,
míg a sarkon túl kóbor járatok
lomha robogása emlékeztet a csókra,
ami az első lövéssel egy időben csattant el —
s mindketten tudtuk, hogy *elkezdődött*

NEM TUDOM A NEVEM

túl sok a zaj,
és túl sok a jel,
ami arra utal,
hogy a szívem
időre ver,
s nem kalapál
úgy, ahogy elvárnák
odaát

ha így van ez, mondd,
mit tehetnék, hogy elkerüljem
idő előtti végét vekkerórá
élettartamának?

„élj a mának!”
de nem jön válasz,
se levél, se hívás,
és magam maradok,
lelassulok, míg az indián nyár
belém mélyeszi kék fogát

„megosztom veled
a legféltettebb titkaim,
de te nem is figyelsz rám”
— suttog a szél és menten
őszbe borul a táj

a konyhapulton felejttem
papírra rajzolt jövőképem —
te megtalálod, összeveszünk,
félreértik s bár váltig állítod,
hogy szabadságról álmodsz,
elsőként rohansz jelenteni
az árnyékkormányhoz

kifutok az éjszakába,
s ha kell, lyukat beszélek
mindenki hasába,
csak azt ne kérdezzék, ki vagyok,
mert nem tudom a nevem
kimondani

elakadok útközben,
mint a kulcs a zárban,
egy forró, nyári éjszakán,
amikor szirénák zaját
nyomja el a kétely,
az álmok, a feltörekvés —
s a tudat, hogy minden hibám ellenére is
tudom az utat

VÁRJUK A TAVALYI ÉVET

távol gondolataimban,
az utolsó utáni mondatokban
érezem magam igazán otthon

néha, amikor kialszik a lámpa fénye,
én magam sem veszem észre,
mennyi minden történik körülöttem

magammal viszem és életben hagyom,
ezen a bizonytalan novemberi napon
a reményt, ami eddig is éltetett

mikor az öledben vált alakot az este,
az esőben idéződik fel emléke
annak a pillanatnak

séta közben annyi mindent látok tisztán,
hogy még az sem érdekel, hogy a bakancslistám
már hosszú ideje üres

csak úgy elrepülnek a hetek,
miközben annyi mindent köszönhetek,
azoknak, akik velem maradtak

felordítok, aztán betűket vetek,
hogy ebben a káoszban a szeretetet
megőrizzem neked

akik most is küzdenek,
legyen ez egy üzenet, amely
ezúttal tényleg célba ér

mert a ki nem mondott gondolatok,
és a meg nem tett lépések is
mindig ott lesznek velem,

és végigkísérnek majd egész életemen

Óvári Panka
BIZALOM

Fodrozódik kettőnk között,
Felhevülten ide-oda csapódik
Fúj a szél,
Hullámszik,
Alábbhagy.
Mozdulni szeretnék,
Most lehet.

Átjártót észlelek valahol messze,
Te nem nézel arra.
Kihasználom,
Rálépek.
Mire átjutok a veszélyzónán,
Nehezen vergődöm,
Te csöndben időzöl mellettem.

Szemembe nézel,
Nem szólsz.
Kifulladásig állok,
Vész utáni állapot,
De te csak mosolyogsz.
Mert nem tudod,
Vagy mert nem zavar,
Mert ez nem fontos.
Ha itt állunk
A folyó ugyanazon oldalán.

SZAKADÉK

Te vagy a másik oldalon.
Szakadék kong.
Közöttünk egy foszlott zsinór lifeg.
Felettünk az ég, alattunk tenger.
Tovább nem látok,
A mélybe.

Fölkelsz egy nehéz nap után,
Kisértélsz a katlanhoz
Vársz,
Hogy láthass a túloldalon.

Több mód akad arra,
Hogy a kötelék helyreálljon.
De neked nem kell.
Neked elég a fityegő madzag
Mi a szurdok
Egyik, másik
Oldalán leng.
Mintha ez lenne a legtermészetesebb.

Lefekvés előtt biztosan
a szakadt zsinór lesz az utolsó gondolatom.
Kettőnk közötti elhasznált kötél.
Valahogy
Mégis szép a szemnek.

Ez a zsinór nem köt össze semmit
 Elveszítve egyetlen értékét.
 Ez a semmirevaló,
 Förtelmes,
 Silány zsinór.
 Ez a mi egyetlen mentsvárunk.

Pintér György
 REGGEL 8 ÓRA

Reggel 8 óra van,
 A sötétség teret nyer a szobámban.
 Érdekes dolog történik,
 Az égre rengeteg felhő gyűlik.

Félhomály uralkodik szobámban,
 Pedig már reggel 8 óra van!
 Valami készülni fog, érzem,
 Ahogy a hideg megérint engem.

Ablakomon, hol eddig Nap sütött be,
 A sötétség ömlik most be.
 Az előszobában szinte már sötét van,
 Pedig reggel 8 óra van!

Pojáca öcsém öltönyben mászkál,
 Idejön hozzám, mondom hagyjál.
 A sötétség leköt teljesen,
 Borús az idő, mint a kedvem.

Kiszólok: látjátok milyen sötét van?
 Azonban nővérem örömet lel egy poénban.
 Anyám folytatja a tésztanyújtást,
 Ő nem tudja, milyen a szomorúság.

Végül esővel végződött a borulás keleten,
 Eső mossa ablakom, dörög az ég, igen.
 Éjszaka is szakadt az eső,
 Azonban elég lesz már ebből!

Ráday Zsófia
 HAMISGULYÁS

péntekenként
 hamisgulyást kevert nekünk vacsorára
 egy csorba zománclavórban a sátra előtt
 forrásvizet hordtunk neki az alapléhez
 tudtuk hogyan készíti
 gyökérszöldséggel földialmával dughagymával
 szárított füvekkel és jó erős paprikával
 mégis mindig vadhúsként találta
 de nem úgy ahogyan az illatos özdögöt
 vagy az édesre fagyott cinkemáját
 rablóhalak habbá főtt tejét
 hanem alommelegen és vérfeketén
 mint ragadozók sebesült árnyékát
 mikor tálainkkal körbeültük máglyáját
 a legifjabbunk végre rákérdezett
 azt felelte meglássuk egyszer hatalmas
 folyam fakad ebből a gyöngye érből
 melyből étkeinket főzzük
 minden kortyában érezni lehet
 sodrása zamatát
 zuhatagok mézgőzét
 az árvizek fűszerét
 és név szerint ismeri már az ízét
 azoknak is akiket egykor majd elragad
 kenyeret tört és falatozott tovább

tűzfény csorgott állainkon
forró zsír

ÁRTÉRI ZSOLTÁR

Folyamistent Zöldár öltözteti.
Feldíszíti az Őzön Napjára,
mikor minden patak színe elé járul,
és a lápokból újra forrás fakad.
Mikor a föld kitér útjából és a szelek
éghúst áldoznak neki a sekélyben.
Mikor nem alhat el tűz, de kopoltyút növeszt,
és lángjai felúsznak az eredésig
fészket rakni kanyarulatai közé.

Folyamisten vázat formál a mélyben,
szálkatestet zátonyokból.
Hullámbórt húz, örvénykoszorút fon.
Így indul a palajra, íváásra készen,
hogy fiait és lányait adja a szikkadt népeknek.
De árvákat szül, amerre jár.
Köldöktelen holtágakat.
Gyámjaik halpénzért kotorják ki belőlük
a közös anya emlékét.

Folyamisten gyászolja partjait.
Tavakat sír és nádist pislog köréjük.
A szeme lakatlan sziget, ha lehunyja,
kagylóhéj, felnyithatatlan éjszaka,
ismeretlen bolygó teliholdja
növekszik a sebben.

Igazgyöngy méretű embrió.
Tekintete sós áradás,
kaviccsá görgeti a látványt,
és elönti azt, aki visszadobja belé.

Folyamistent Aszály vigasztalja,
ezer homokszemét szárítja a tájon.
Egyszerre néznek tükrébe, kiszorítják a vizet,
felszínre lökik méhe hordalékát.
Állóképpé foncsorozzák a sodrást.
Sűrű iszappal vastagon keni,
enyhíti a felhorzolt meder hegeit.
Eltömíti a könnyecsatornákat,
felismerhetetlenné alvasztja a folyásirány nyomát.
Száraz évszakok közé szorítja torkolatát,
míg megnyugvást talál az apadásban,
és elkezdődhet a Terméketlenség Ünnepe.

ISTEN HÁTA

Errefelé Istennek csak a hátában hiszünk,
épp elférünk mögötte.

Két kilométerre áll egy
szép, izmos, meredek hát,
egyenes gerinccel, kimunkált vadregénnyel.
A legmagasabb a vidéken.
Tarkója örök fagy, lapockája sziklahavas.
Lejebb anyajegyrétek, göndör csomókban
törpefenyves.
Derék tájt erdőhatár. Farkcsontjából ered a völgy,
tövében legeltetünk.

Isten háta megkerülhetetlen.
Köldökét emlegetni szájszagú káromkodás.
Nyakszirtjén üldögélnek
és ugrálnak le libasorban a reggelek.
A napverejték csigolyáról csigolyára csurog.
Ha elönti utcáinkat,
szobáinkban fuldoklunk, míg bealkonyul.

Csúcsa megmászhatatlan.
Vállai az őszi délelőttökön legörnyednek
a nyers köd súlya alatt.
Telente csípőig ér hótakarója.
Tavasszal kisimul, lankáit visszahúzza.

De a nyarakon, amikor sok a szúnyog,
senki sem vág körmöt,
és hajnalban az egész falu
együtt vakarja Isten hólyagos, viszkető hátát.

Szamosvári Bence
AUTOBIOGRÁFIA MINT
KÉPLÉKENY SÍKFÖLD

mint képlékeny síkföld

egy telek melyen egy sánc fut
egy síkon ezáltal két rezervátom
az egyikén szokás szerinti
a másikon úgynevezett absztrakt talajtakaró
jéggé koncentrált citromlé lóbból

a sáncre merőlegesen
baljós keresztet alkotva így
végighúz mint keskeny műhold árnya e földeken
a rokoni szál
vérszagú spárga
e spárgával összeszerkesztett konzervtelefon
egyik dobozban ordítás
a túlvégen nem hisznek a hangban

mostani sétámon mégis
furdal kifia golyózik rossz kalapban
köztük és köztem a sáncon
a sánc szerepe kétségbevonhatatlan
de melyikünk ugye a szeparátum
furdal kifia golyóz vagy mit is csinál ez ott
mégse tanácsos a közvetlen szemle

etikai kérdés elfele nézni
 amikor köztem és köztük
 ezzel a sorral magába omlik az elválaszték
 egy pontba gyűlik a spárga
 mint seregélyszereg egyetlen madárba
 nem veszélytelen pamutgombolyag

fikcióüveg lőpora pernyél
 ülepedésben feldereng íme kít eddig sánc tagadott
 családtörténet épp kibújít feje te

arcai

egy nagyapa ruganyt veszítő pofazacskója
 légvételenként szagtalanodó
 rezsimexétől rámaradt borotvaszesz
 egy apa távoli karvalyprofilja
 csupaszodás helyett szája belterületéről a hasonszőr
 a kitántorgó másik gyógybüdös segédambrózia
 a nátha erős és erővel élni nem fél a kandalló gyöngé
 és tehetetlen
 kinek lesz szerzeménye távirányítón huzakodnak
 ketten

egy nagyanya arca mint kultúrprevenziós
 csatornákon

a parton a rajkék bálnapofa
 anya értesületlen bal és jobb szeme határvidékén
 személyiségek őrváltásai

lennebb

vakondokdzsuvából akár fejen az arcok úgy bűv ki e
 szerv is
 elhűlni akad hajlama összehúzódik a konstruált
 fényben

hagymafedni kell hát védelme végett
 földelni meg ne rázza a kintet
 rajta tönknyi száron kifeszültségükkel
 rendezőúri mérnöki plecsnik melengetik
 villanyszünetben a másikba kócolnak
 egyébként tükrökként mérnek hajbókokat
 udvariassági theomachiájuk ez
 s ha maguk dideregnek ünnepaulákban
 lekötetik azon plebsek sálját kik az utat törik
 igazi mínuszban fagyragyogásban a hátországé a rótt
 szerep
 bugyolálásban orozslánrész jut habmelltartónak és
 gyapjúval bélelt
 acélfűzőnek mely derékrészével még humuszban áll
 de legkésőbb mellét nekivágódik
 a szemérmetlen nyílt színnek
 rossz szívből lógni mint mindannyiánk

nesz

titokzatos világ a barlangoké
 eszünkbe se legyen bunkerszerű
 kézzel formált félgömbre hajazó elemekkel
 melyek a lineáris látványba belekalamolnak
 megbecsteleníteni e gyűjtőfogalmat

szó esett már a fejről a nyakról
 sőt pedzegettünk mellkasban kis kosárcákat
 de sejtelmünk sincs a seggről
 vagy hogy ekkora testtől mekkora
 talpalatra telik

pulya szurtos mancsában kék lapáttal
 ilyen tehetetlenek vagyunk mi asztmásak
 a földkéreg határátlépői nem leszünk
 ott is ráadásul vasabroncsba ütköztünk egy napon
 kiderült még csak valamely alsóbbik borda

egy módja van hátra a térképezésnek
 heverő testek töltik be a tarlót
 melyre tölcserít szorítva hallgatózunk
 a köpenyről barlangok tudósítanak
 hangjátékot rezgetnek kigyúrt cseppfalak

gyomorromlások nyilvánvaló felhallatszó öblét
 hagyjuk

az emésztés fülsértő kínjain túl
 minden alkalom lehetőség a tapasztott kagylóknak
 a legújabb szenzáció egy szinte emberi nyelv
 foszladéka

mely beszéd e redukált befogadósíkra mint
 hidegizzásban száradó levelek tektonikája érkezik

kódfejtők vergődnek a jégkorszaki gazban

anikót mond erika helyett
 s mert e név nem engedi csak úgy elharapni magát
 nagyanya téli avarban halom nőben törtet
 ő jöjjön ki nagyapa száján csinger
 gyuláné tótpál anna
 anikó

adásstop

jégkuss

majd

megvető bátorsággal kilencvenhat napig küzdött

kikelet

megkukult ó a kincses placc
 tudós paparazzók ocsúdnak mosolyszünetben
 politikai rangadókra sportközvetítésre
 két aszfaltterepjáró közti déli beragadásra éhesen
 elszemetelik tölcseireiket
 maradék zörgő tantuszaikból
 leintenek egy ikaroszt

a föld a lukain
 babokat kúszat
 kizárólag természetes cukrot tartalmazó
 gyümölcsökkel
 odázza sétám

zsíros termő voltsík gőzölve olvad
 latyakos fodrán köpködve lubcikul
 anyja a lánnyal mint egyenuszadék
 prérin a fűnövekedésre befolyást bárcsak
 de távoli placra beékelt tenger nagy feje fölött át
 hogy hajol bárki

rűiken ülnek mellettük kukán csak néha morgom

vonatot elérjük vagy lekéssük úgyis
 hagyd megtörténni vagy ragadj homokozókapát
 csak ne picsogj
 miként gyors lakoma után báva állkapcával lazsa
 fejmozgással

vizeletlekvárban így kérődz az ember
 mesterterveteknek fel nem ülök
 nem vagyok többet a régi pilincka kétségben ázott
 sértett dugó sem tikkes ébredő takkra rugóra száz
 nagymutatóval a tagjaimon sem a ráspolyos
 stáblistát egyre komolyabb áttűnésekkel
 megközelítő tegnapi zsoldárt dús poharanként
 elkortyoló sem sóderben oldódó maradvány
 kővitrinben a hamvadt por

dúlás közepette ölemben nyugszol
 tök családtörténet busa feje
 glóriás körökkel cirógatlak
 hüvelykem süllyesztem csupán lopva
 centiméterenként a földbe
 mint ki fiókban kartoték és éppen mélyre suvasztják
 lágyszárú torkodig rostos csigolyádig alább sem
 hagyok

ciróka majd rántással ne szenvedjél
 s még eggyel továbbiakkal makacs vagy pimasz
 cibállak rántlak ki tövedből
 ismert konyhakertészeti alapvetés szentírás
 voltaképpen a gyökérzet hasznosítható hát
 feltétlenül hasznosítandó kártevő szellemek
 húgyúti nyavalyák ellen

mentés másként

szűk járatokon zavaros vizeken
 átjutottak a hangos mészkőrétegen
 ketaminnal benyugtatták a hetekre ottrekedt
 hisztis amatőr futballcsapatot

padló plafonba belesiklik
 cseppkövek osztják kétfelé
 mentőbúvárok műanyag légcsővét
 derékszögben

Tóth Gréta
 REPRODUKCIÓ

Kongó kádban ázok.
 Kihült már, fázok.
 Csöpög a csap,
 A vízcseppek visszhangoznak
 A virágos csempéről.
 Remélem az életkedvem előkerül.

Türkiz liliomok bólogatnak,
 Merülésre bátorítanak.
 A biztatást félig megfogadom,
 Lecsúszok, a levegőn csak az arcom.
 Épp mint az anyaméhben,
 Úgy lebegek a porcelánmeder tengerében.

Ebbe a világba szüljek?
 Mikor nincs orvos, kivel szembe leüljek
 Mikor — mint most is — elfog a rosszsullét?
 Ő igya meg a ti döntéseitek levét?
 Leeresztem a vizet,
 Hátha lehúzzom velem együtt az ingerültségemet.

Apadva köröz széleimnél a tavacska,
Míg már csak a száraz kádban fekszem, hallgatva
Az ujjaimban lüktető szívverést.
Nézem a plafonon repedező rést.
Már fekve megszáradtam,
Úgy sóhajtok, immáron higgadtan.

Kiszállok, nem csöpögök.
Mire a hajamat törölni kezdem, már röhögök.
Nem szülök én nektek porontyokat,
Adófizetőnek meg porfogónak.
Túl sok a gyermek szülőtlenül
Ahhoz, hogy csak üljek tétlenül.

És bár itt vagyok, és
Diplomás, független felnőttként készen állok,
Mégsem fogadhatok örökbe,
Hiszen nincs férjem és nem is mozgok elit
körökben'.

Lemosom a sminkem, észre sem vettem,
Hogy a sírástól kissé pandás lettem.

Majd ha megbecsült leszek,
Akkor majd nesze
Addig is, míg silány az oktatás,
Az egészségügy és sok más,
Addig élem a legjobb szingli életem.
És ebbe nincs beleszólásod, Életem.

ERZSÉBET HÍD

Több tonna titánfehér acél
A Dunán keresztül célba ér

Szegecselt szöveg burjánzik szerte-szét,
Akár egy kódolt Braille levél:

Szívem szerelme, a folyó sodra,
Melletted nem kell számítsak magányos sorsra

Az idők végezetéig öllelek, ha engeded,
„Én tégedet, Tè engemet”

Örökké tudnám epedve figyelni,
Ahogy áradva-apadva sóhajtod: *mi*.

Szemérmetlen szerelmes vers nyílt téren,
Hadd lássa mindenki a reggeli napfényben

Acél huzal feszül és mint kalligráfia üzen,
Alább csillámló víztükör hömpölyög szüzen

Glazúrosan nyikorgó lufik préselődnek ott
A villamos ragacsos plafonjához.
Kárörvendőn szemlélem a zajos társaságot,
Kit a holnap majd másnapra kárhoz.
Én pedig olyan leszek holnap mint épp most:
Félig túlcsorduló, félig magányos.

Így érezheti magát a gyilkolt áldozat szelleme,
Ahogy régi otthonából kikelve
Viszolyogva tekint vissza a tetemre —
Bámulom a születnapozó csordát,
Mint cirkuszban a gyomorforgató csodát.

Hogy merészelt bárki
Huszonhét évvel ezelőtt pont áprilisban születni?!
Nem tudta, hogy mélyen gyászolni fogok,
Hogy álmomban szeretteim szájából potyog
a sok fog?

Nem sejtette úgy, mint én,
Hogy április elején
Vérbe fagyva virrad a tavaszi napkorong
És fiatalok generációja elveszetten bolyong?

Szülők és nagyszülők,
Feladatotok lenne a védelmünk,
De ti csak lándzsára tűztök, mint pillét a türe,
Már nem is kell, hogy a közmédia az
agyatokat csűrje.

Az ezüst fólialufi leszáll a Batyin,
Keserűségem végül megszégyenít.
Hiszen az esztelen bulizás is egy kóping
mechanizmus,
Valószínűleg egészségesebb, mint a nihilizmus.
Boldog születnapot, Anna, Sári, Dorka, akárki is légy,
Kívánom, hogy a kiszámítható borútól feleslegesen
ne félj.

Az estben ikret vetít az Országház a Dunára,
A nemzet ékes kristálycsillárja.
A másik oldalt fejem fölött bárdot lenget a
Szabadság-szobor,
Szekál és kinevet, de a pupillája komor.
A várból halk kacaj visszhangzik, vidám is és éles is.
Lemázolt freskók alatt nyomorog ott is a sok
győztes lufi.

PROTOPIA A — AFTER VERVAEKE

A fiú rápillantott a lányra, mire az AGI (általános mesterséges intelligencia) asszisztenseik randiztak, és együtt éltek több millió évig. Ez 1 századmásodperc alatt történt. A világuk szinte teljesen transzparens. A mesterséges intelligenciák a 20-as évek végére megszüntették a 20-as évek előtt lévő munkák 90%-át. Ekkor az emberek 80%-a belépett az Kínai állam által inspirált kreditrendszerbe, hogy könnyebben találjon munkát. És erkölcsi versenyt folytatott azokkal az emberekkel, akik szintén benne voltak a rendszerben. Nem félték semmitől, azt hirdették magukról, hogy nyitott emberek. Sokan úgy állították be az asszisztenseiket, hogy ha találkoznak egy hozzájuk hasonló érdeklődésű emberrel, akkor az asszisztensek megoszthatják egymás tudásukat. Ezért néha volt, hogy ezek az AGI asszisztensek túlpörögtek, és külön világokat, nyelveket találtak ki a két tudásanyag szintetizálásával. Ha be volt kapcsolva randi szimuláció, akkor, ha valaki ránézett egy hasonló érdeklődésű emberre, akkor az asszisztensek létrehoztak egy szimulációt a jövőjükre. A lány és a fiú is kapott egy üzenetet, hogy a szimuláció több millió évig tartott, ez új rekord volt. Ekkor a lány egyet pislantott és a kisujját jobbra mozdította.

„Random személyiség funkcióaktiválás.”

A lányon hirtelen fekete ruha lett, egy csomó dolgot belájkolt, és másokat pedig kilájkolt a facebookon így teljesen más kategóriába esett a kreditrendszeren. Végül LSD-t eresztett ki a fülhallgatója. Ekkor újra randiztak az AGI szimulációban, de most már csak 2 napig tudták elviselni egymást. A lány megnyugodott. Ránézett a fiúra, és egyből beleszeretett, de ő ekkor odébb állt.

A lány később legyőzte nagy bánatát, és az LSD miatt megértette az egységet. Hosszú meditációs elvonulások után felismerte, hogy minden csak buborékok tömege. Ráébredt a belső ürességre. Lemondot a vágyairól, kivéve egyet: Meg akarta menteni a világot. Létrehozott egy kriptovalutát, ami akkor fizet neked, ha meditálsz. Egyszerűen csak ki kell menned egy utcai kamera elé, ami élőben közvetít nyilvánosan. A dataizmusnak (adatok transzparenségét hirdető mozgalomnak) köszönhetően az utcai kamerák harmada ilyen volt. Le kellett ülnöd török vagy lóruszülésbe és nem mozdulnod. Majd elindítod az Mcoin appot. Ez bekapcsol egy mesterséges intelligenciát, ami felismeri ezt az emberi pózt. Minden óra után kapsz egy Mcoint, amit be tudsz váltani igazi pénzre az aktuális árfolyamon. Közvetlenül ebből nem szerzett pénzt a lány, de híres lett és újra találkozott a fiúval. A digitális személyi asszisztenseik vette rá őket, hogy újra találkozzanak. A fiú már bán-

ta, hogy olyan könnyen lemondott róla és a racionális számításra hallgatott, nem az érzékeire. Most abból az Mcoinnból élt, amit magának termelt.

A fiú épp lótusz pózban meditált, amikor odalépett a lány.

— Vigyázz a meditációval, ha egyszer rálépsz erre az ösvényre nehéz letérni. — szólt a lány.

— Kösz, hogy szólsz. — kinyitotta a szemét, és felnézett a lányra — Gondolkoztál már azon, hogy mi történt volna, ha nem LSD-zel be? Lehet, akkor nem is mentél volna el Vipassana elvonulásra, és nem találd fel az Mcoint.

— Lehet. És te? Veled mi történt volna, ha nem sétálsz el, akkor?

— Két napig randizunk, ahogy megjósolta az applikáció.

— Lehet akkor te lettél volna híres és most te néznél le rám.

— Nem hiszem. Felnézni mindig is jobban szerettem a lányokra.

Az asszisztenseik egy bestsellert írtak a történetükből. Ezután, ment csak fel az értéke az Mcoinnak, annyira, hogy arra már a közgazdászok is felfigyeltek. Ekkor valaki megpróbálta levinni az árát, azzal, hogy meghekkeli: Hologramokat vetített az utcára, amik hasonlítottak egy emberre, és az ebből kapott Mcoint nagyon olcsón adták. Még akkor is, ha veszteséges volt nekik.

Az emberiség ekkor két részre szakadt: az egyik rész azokból állt, akiknek a szülei már megfelelően használták a hallucinogéneket, segítővel, megfelelő környezetben, és tudatállapottal. Szisztematikusan használják az olyan pszicho-technológiákat is, mint pl. a meditáció, a tantra, a thai chi chuan, dialogos, lectio divina stb. Ezekkel könnyebben tudták legyőzni az önmegettévesztést, bölcsőbbek, erényesebbek lettek.

Az író nagyon restelli, de itt muszáj, egy kisebb előadást tartania, hogy érthető legyen, miről beszél.

A pszicho-technológia fogalmát John Vervaeke terjesztette el, az „Awakening from the meaning crisis” című youtube előadás sorozatában, 2019-ben. Értelmezési válságon a nyugat válságát érti a bronz kor után.

„A bronzkorban még az ember a földi és az égi, Isteni életet egy folytonos skálán képzelte el. A bronz kor összeomlott és jött az Axial revolution. Olyan pszicho-technológiákkal, mint az pl. az alfabetikus írástudás. A pénz, használatától elterjedt a számolás, és ettől az egyre absztraktabb fogalmak jöttek létre. A technológia túlterjedt azon, ahol eredetileg használták. Az emberek ismerete hirtelen hihetetlenül megnövekedett. Megértették a világot. Sokkal kritikusabbá és öntudatosabbá váltak. Ez volt egy prototípusá vált a korban. Ez az úgynevezett elméleti ember felemelkedése.

Magukkal is kritikusak lesznek az emberek, és meglátják a felelősségüket, bűntudatuk lesz. Ezzel egy csomó pszicho-technológia jön létre, de hozzá vannak kötve a két világ mitológiához, a két világ grammatikájához. Ma nincs már ez a két világ. Nagyon kevés ember hiszi ma azt, hogy van egy természetfeletti világ, egy másik világ a tudományos világkép fölött. Az összes ilyen pszicho-technológia mára árva lett. Nincs olyan világképünk, amely legitimálná őket. Tehát az emberek alternatív valóságokkal játszanak, és megváltoztatják a tudatosságuk állapotát, hogy alternatív metafizikát kapjanak. És küzdenek annak érdekében, hogy megpróbáljanak visszahozni valamit, amit elveszítettünk, mert van egy mélyebb értelem. A pszicho-technológiák szinte nélkülözhetetlenek az ostobaság kezeléséhez. Ahogy életünk bolondossá válik, és a boldogság egyre nehezebbé válik. A saját magunkhoz a másokhoz, és a világhoz való kapcsolatunk egyre több sebből vérzik. Ez a jelentőségi vagy értelmezési válság.”

J.V.

Az emberiség másik része még mindig a munkájában kereste az élete értelmét, és nem tudott könnyen karriert változtatni.

Az Mcoin igazgatóság észrevette a hekket, a háttérhatalom ráfogta az alsórétegre, hogy ők tették, akik

még mindig segítők nélkül használták a drogokat. Ezt az emberek nem hitték el és ezért kimentek az utcára és meditálva tiltakoztak. A hazugságtól felbőszülve azok is kimentek meditálni, akik még életükben soha sem meditáltak.

Ez volt a meditációs forradalom, az emberiség kis lépésekben, sok csatában magával, jobban megismerte önmagát. Ezzel lezáródott egy hatalmas korszak, ami még talán a Thomas Kuhn-féle kopernikuszi forradalom előtt elkezdődött. Ugyan az ember nem került ismét a középpontba, de a rend fogalma visszaváltozott, újra ideális lett. Az emberek magukban keresték a végtelent, nem az univerzumban. A világ továbbra is végtelennek tűnt, ahol nem emberi léptékek uralkodnak, de az emberek csak meditáltak és magukkal foglalkoztak. Szép lassan kialakult bennük a rend, és így a kinti világ is értelmesnek tűnt.

Az embernek természetfölötti ereje lett.

A lány repülés közben, észrevesz egy hangot. Eszébe jut, hogy ez az awakening nevű appnak a hangja, amivel meg lehet tanulni tudatosnak lenni az álomban. Vagyis most épp álmodik gondolja. Ekkor általában fel szokott ébredni, de most nem ébredt fel. Gondolkozott, hogy megpróbálja-e felébreszteni magát. Egy kicsit repült még, majd megpróbálta kinyitni a szemét. Nem sikerült. Nem érezte úgy mintha álmodna, ekkor eszébe jutott, egy gondolat: „Kellene csinálnom egy valóság próbát, hogy eldöntsem, álmo-

dok-e. Ha látom az orrom, akkor nem álmodok.”

Lenézett és kétoldalt áttetsző domborulatot látott. „Nem álmodok!”

Ekkor egy fénysugarat vett észre, ami az égből jön és egyre melegebb lett. Eltakarta a karjával a napot, lejjebb szállt, de egyre sárgább lett minden és egyre forróbb. Egyre jobban fájt mindene és a nap elkezdte befelé szippantani, és látta, hogy másokat is felszip-pant. Az iráni Zoroasztrizmus vallás jósolta meg leg-jobban a világvégét.

„Legvalószínűbb jövőkép szimuláció vége. Biztos bekapcsolja a random személyiség funkciót?”

A lány magához tért. Lefelé nézett. A talajon hangyák sétáltak. A lány elgondolkozott a hangyákon és az életen.

Felpillantott a fiúra.

KELET-NYUGATI ALKOTÓMŰHELY FELOLVASÓESTJÉNEK SZÖVEGEI

KIS PRÉSHÁZ

2023.01.27.

A kiadvány a Kelet-nyugati Alkotóműhely támogatásával készült.

Szerkesztette: Hajdu Levente
Szervezés: Létmányi Katinka
Korrektúra: Molnár Dávid
Grafika: Tóth Boldizsár

50/31

Ángyán Zoltán

Biró Erika

Gerényi Gergő D. G.

Hajdu Levente

Király Csenge

Tempest Kae (ford.: Mató János)

Molnár Dávid

Nagy Magdolna

Óvári Panka

Ollé Tamás

Pintér György

Ráday Zsófia

Szamosvári Bence

Tóth Gréta

Várhelyi Adrián